

... ale voľba samej Cirkvi, od samého počiatku až do samého Konca!

Tento text je tak trochu pokračovaní toho zo včera – ale ak včera sme na dualitu svet-Cirkev pozerali skôr vzhľadom na svet, dnes viac z pohľadu Cirkvi samotnej.

Svet a Cirkev nikdy nesplynú. Ani v samom srdci stredoveku, keď bola Európa kresťanská, nebola v skutočnosti ani zďaleka úplne kresťanská a svet a Cirkev sa ani vtedy nestali jedným. Vždy budeme ostrov uprostred sveta. Nikdy to inak nebude a ani byť nemôže.

Túžime žiť inak, iným spôsobom, v iných vzťahoch, ako sa žije vo svete. Smädlíme a dychtíme po tom. Sme až akoby chorí túžbou, áno, túto túžbu v sebe máme aj teraz a tá bude úplne naplnená až vo Večnosti, aby dar, ktorý sme dostali, sme mohli žiť, už teraz, ak nie naplno, aspoň sčasti. Hľadáme, kde okolo nás je ešte niekto, kto túži, dychtí, plače túžbou a lačnie po tomto novom živote a chradne vo svete ako figovník uprostred ľadovej pláne. Alebo aspoň kto by porozumel našej túžbe, dokázal otvoriť oči, uvidieť, čo my vidíme, zažiť, čo my žijeme, zažiť radosť, ktorou nás Boh naplňa a pocítiť smäd po jej plnosti, ktorý sami cítime. Aby sme sa s ním, s nimi, mohli zísť a vytvoriť ostrov. Ostrov uprostred sveta. Ostrov, kde sa žije podľa Kráľovstva, kde vládne Pokoj od Boha, sloboda a láska a jednota a kde sa dá voľne dýchať a spievať a kde konečne chápeme, čo to znamená, žiť.

Dreherova *Benediktova voľba*? Pche! Toto je voľba Cirkvi od jej samého počiatku! Nevymyslel ju svätý Benedikt. Nie je možné žiť kresťanstvo inak, než už teraz v *Božom Kráľovstve*, hoci akoby vo vyhnanstve uprostred cudziny. A nie je možné toto Kráľovstvo medzi sebou ustanoviť inak, než ako *spoločenstvo*, bunku Cirkvi, ktorá sa skutočne zide, zhromaždí - to je presný význam slova *ekklesia*, zhromaždenie - aby sa stala oázou Kráľovstva v púšti, ostrovom v mori a krčoch sveta.

Táto jednota zahŕňa všetko, samozrejme že aj majetok, delenie sa s ním. Nielen preto, že po tom túžime, po dokonalej a úplnej jednote lásky v Bohu a s rozkošou ju žijeme tak hlboko a intenzívne, ako len dokážeme. Ale aj preto, že sme opustili svet, vedome a dobrovoľne. Súčasne v ňom ale ešte nejaký čas musíme žiť. Pretože sme sa zriekli bojov tohto sveta, pretože sám svet sa nám stal nepriateľom, o to viac sa potrebujeme my sami medzi sebou podporovať a pomáhať si. Z praktického dôvodu číreho prežitia, obľahnuti svetom – „*keby ste boli zo sveta, svet by miloval, čo je jeho, ale preto, že nie ste zo sveta, že som si vás ja vyvolil zo sveta, svet vás nenávidí*“ (Jn 15, 19). Ale ešte viac preto, že aj v tom a cez to žijeme Kráľovstvo, jeho lásku a jednotu. Odhodlali sme sa, nadýchli sme sa a vo viere sme vymenili bohatstvo *majetku* za bohatstvo *Kráľovstva*, vymenili sme úplne frommovsky ono 'mať' za omnoho lepšie 'byť'. A neľutujeme.

„*Predávali pozemky a majetky a rozdeľovali ich všetkým, podľa toho, ako kto potreboval,*“ (Sk 2, 45) „*aj ja vám hovorím: Robte si priateľov z nespravodlivej mamony.*“ (Lk 16, 9)

Cirkev je ostrov uprostred sveta. Cudzia svetu, svet jej je rovnako cudzinou. Žije iný život, načúva inému rytmu, počúva iné zákony, zmiera inou túžbou, kráča po inej ceste a sleduje iné ciele, vlastne len jeden, Ten Jeden. Byť súčasťou Cirkvi znamená zhromaždiť sa navzájom, lebo nikto nemôže žiť Kráľovstvo sám.

„*Lebo kde sú dvaja alebo traja zhromaždení v mojom mene, tam som ja medzi nimi.*“ (Mt 18, 20) „... *lebo Božie kráľovstvo je medzi vami.*“ (Lk 17, 21)

A tam potom, medzi sebou a navzájom, oddelení od sveta a jeho spôsobov, ostrov uprostred sveta, nastolia vzťahy a lásku Kráľovstva a začnú v radosť žiť jeho životom, vzrastať v ňom zo dna na

deň, plní slobody, ktorú nám získal Kristus, plní Ohňa, ktorým je Duch Boha. Ako inak by to bolo možné, byť kresťanom, byť zhromaždením Cirkvi? Ako inak sa dá vojsť do Kráľovstva, než doň vojsť? Ako inak sa dá žiť v Kráľovstve, než sa naučiť v ňom žiť? A ako inak by sa to dalo, ak nie tak, že ho a v ňom začneme skutočne žiť?

Mnohí majú ústa plné toho, ako sú 'znovuzrodení kresťania'. Ale sú? Byť zrodený z Boha predsa značí *byť ako Boh*, mať Kristovho Ducha, pretože sme narodení z Neho, nanovo a po novom: „*tým, ktorí ho prijali, dal moc stať sa Božími deťmi: tým, čo uverili v jeho meno, čo sa nenarodili ani z krvi, ani z vôle tela, ani z vôle muža, ale z Boha.*“ (Jn 1, 12-13); „*lenže vy nežijete telesne, ale duchovne, pravda, ak vo vás prebýva Boží Duch. Lebo kto nemá Kristovho Ducha, ten nie je jeho*“ (Rim 8, 9). A čo iné znamená mať Kristovho Ducha a nežiť telesne, než že namiesto sebeckva žijeme *lásku*, namiesto individualizmu *jednotu spoločenstva*, namiesto oddeľovania sa *delenie sa so všetkým*? Teda namiesto sveta vo svete *Kráľovstvo v Kráľovstve*?

„*Milovaní, milujme sa navzájom, lebo láska je z Boha a každý, kto miluje, narodil sa z Boha a pozná Boha.*“ (1Jn 4, 7), „*ale nespási sa, hoci je začlenený do Cirkvi, kto nezotrúva v láske, lebo zostáva síce v lone Cirkvi ,telom', ale nie ,srdcom'.*“ (KKC 837)

Niet iného znaku, podľa ktorého je možné poznať *znovuzrodeného kresťana*. Niet iného znaku, podľa ktorého by bolo možné poznať, že niekde je v nejakom spoločenstve skutočne prítomná, sprítomnená tá prvá zo všetkých stvorená a od počiatku vystrojená Nevesta, Kristova Katolícka Cirkev, Božie Kráľovstvo.

„*Nové prikázanie vám dávam, aby ste sa milovali navzájom. Aby ste sa aj vy vzájomne milovali, ako som ja miloval vás. Podľa toho spoznajú všetci, že ste moji učeníci, ak sa budete navzájom milovať.*“ (Jn 13, 34-35)

Ak by sme neboli znovuzrodení, ak by sme boli stále plní sveta, plní nedôvery, sebeckva, lakomstva, chamtivosti, nijako by sme nevedeli takto žiť!

Životom Cirkvi je toto *zhromaždenie*. Poslaním Cirkvi a každého v nej je takéto *zhromažďovanie* všetkých, ktorí chcú, okolo Krista a v Kristovi. Evanjelizovať znamená ohlasovať Kráľovstvo. Apoštolovať a katechizovať potom znamená aj reálne ľudí v tomto Kráľovstve Božou mocou zhromažďovať. To je úloha každého kresťana, ktorý už v Kráľovstve, Cirkvi žije. Obzvlášť je to potom úloha a poslanie, samo srdce a podstata pastoračnej práce nás, kňazov a ešte viac biskupov: zhromažďovať takto všetkých a všetko v Kristovi.

„*Svet bol stvorený kvôli Cirkvi,*“ *hovorili kresťania prvých čias. Boh stvoril svet kvôli účasti na svojom božskom živote. Táto účasť či spoločenstvo sa uskutočňuje „zhromažďovaním“ ľudí v Kristovi a toto „zhromažďovanie“ je Cirkev. Cirkev je cieľom všetkých vecí*“ (KKC 760).

Sme dnes svedkami toho, ako Boh pred našimi očami rozbíja našu ilúziu o 'kresťanskej Európe' a 'kresťanskom Slovensku'. A je to dobré, veľmi dobré. Vracia nás tým *do normálu*, znova nás učí, čo je to Cirkev, čím je Cirkev vo svete, čím a čo žije a čo znamená, byť katolíkom. Aj keď to značí prijať výsledky prieskumov, ktoré naznačujú, že spomedzi *pokrstených* slovenských 'katolíkov' len pol percenta, pár desať tisíc, sa naozaj na cestu Kráľovstva vydalo. Tvrdá pravda, ale ak ju prijmeme, oslobodzujúca. Oslobodí nás totiž k tomu, znovu začať byť Cirkvou.

Amen.